

Planika

GLASILO SLOVENSKEGA KULTURNEGA DRUŠTVA TRIGLAV SPLIT
SPLIT, 2016, LETO XXIV. ŠT. 196

Planika

GLASILO SLOVENSKEGA KULTURNEGA DRUŠTVA TRIGLAV SPLIT

GLASILO FINANCIRA URAD ZA
NARODNE MANJŠINE VLADE
REPUBLIKE HRVAŠKE

zanj **Mag. Cveto Šušmelj**

NASLOVNICA

Splitski učenci pred nastopom v Državnem zboru
Foto: Barbara Žejavac / službeni fotograf v DZ Slovenije

UREDNIKA

Vera HRGA

UREDNIŠKI ODBOR

Cveto ŠUŠMELJ
Nadežda ETEROVIĆ
Ivan KOSMOS

LEKTORICE IN PREVAJALKE

Vera HRGA
Dada ŠANTIĆ
Ana MATUSINOVIĆ

PRIPRAVA IN TISK

DES Split

NATISKANO

350 izvodov

RAZPORED AKTIVNOSTI

Ponedeljek: od 19.00 - 21.00 PEVSKI ZBOR
Torek: od 18.00 - 21.30 DOPOLNILNI POUK
Sreda: od 17.30 - 19.30 KLEKLJANJE ČIPKE
Četrtek: od 19.00 - 21.00 PEVSKI ZBOR
Petek: od 18.00 - 20.00 DRAMSKO LIT. URICE
Sobota: od 10.00 - 12.15 DOPOLNILNI
POUK IN OTROŠKE DELAVNICE

Uradne ure tajnice:

ponedeljek, sreda in petek zjutraj od 9.00-12.00 ure
Društveni prostori so odprti vsak dan, razen sobote,
nedelje in praznikov od 9.00-12.00

SLOVENSKO KULTURNO DRUŠTVO TRIGLAV SPLIT

Šibenska 3, 21000 SPLIT, HRVAŠKA
Tel: 021 343 137, Fax: 021 321 434
Uradni mobitel: 091 150 44 98

E-mail: slovensko.drustvo.triglav@st.t-com.hr

www.triglav-split.hr

Iz življenja društva

- Slovenski kulturni prostor sega preko slovenskih državnih meja
- Otroci nosijo čestitke in pozdrave mesta Splita
- Dve domovini – dvojno praznovanje dneva državnosti
- Jaz sem si pa nekaj zmislu
- Prepevanje in potepanje po Dolenjski
- Četrto stoletje slikarske kolonije
- 7. mednarodni festival čipke Pag 2016
- 17. svetovni čipkarski kongres OIDFA Ljubljana 2016
- Niti čipke preskakujejo nacionalne meje

Pozdravljeni v Splitu

- Na Hajdukovi travi - Intervju
- Dramska uprizoritev SNG Nova Gorica na Splitskem poletju 2016
- Leonidin "Barvni ognjemet"

Utrinki

- Slovenski športniki v Riu
- Pot v neznano
- Putinov obisk v Sloveniji
- Ležati kot morje. Plesati kot oblak.

Kekci

- V Ljubljani ob dnevu državnosti
- Nepozaben obisk v Ljubljani
- Slovenščina ob modrozeleni Soči

KOLAŽ

VELEPOSŁANISTVO REPUBLIKE SLOVENIJE NA HRVAŠKEM

Alagovićeva 30, 10000 Zagreb, Hrvatska
Tel: (+) 3851 6311 000, Fax: (+) 3851 61 77 236
Elektronska pošta: vzg@gov.si
Spletni naslov: <http://zagreb.veleposlanistvo.si>

Uradne ure so od ponedeljka do petka od 8.00 do 16.30.

Konzulami oddelek Veleposlanništva:

Tel: (+) 3851 631 1014, Fax: (+) 3851 468 0387

Uradne ure so ob ponedeljkih, središčih in petkih od 9.00 do 12.00.

GENERALNI KONZULAT REPUBLIKE SLOVENIJE v Splitu

Istarska 9, 21000 Split, Hrvatska

Tel/Fax: (+) 385 21 389 224

Elektronska pošta: generalni.konzulat.rep.slovenije@st.t-com.hr

G. Branko Roglič, častni generalni konzul

Uradne ure konzulata so od ponedeljka do petka od 9.00 do 13.00.

Načrtovane aktivnosti

- 01.-02.oktober VSESLOVENSKO SREČANJE 2016 v Opatiji
- Pozdrav jeseni- izlet Kekcev na izvir reke Jadro
- Obisk zgodovinske Salone - Kekci
- 21.oktober ob 19.00 Vid Valić- STAND UP KOMEDIJA
Mestno lutkovno gledališče Split, Tončićeva 1
- Začetek decembra: Tradicionalno pričakovanje Sv. Miklavža
- Nastop Mestnega pevskega zbor NEUMA iz Drniša

Ljudje si želimo sveta, kjer bo vladala pozitivnost in ljubeznivost.

Začne se z majhnimi koraki.

In začne se pri otrocih.

Pokažimo jim pot in jih navdihujmo.

Pričujoča zgodba je lahko začetek majhnih premikov za velike spremembe v prihodnosti.

In to s pomočjo paste za zobe.

Mama Amy je nekaj dni pred ponovnim začetkom šole svoji 11-letni hčerki Breonni predlagala, naj na krožnik iztisne celotno vsebino zobne paste.

Ko je to naredila, jo je s pomirjenim tonom prosila, da zobno pasto vrne nazaj v tubo.

»Ampak tega ne morem narediti, mama. In niti ne bo tako, kot je bilo prej,« ji je dejala hčerka.

Mama ji je dejala: »S tovrstno zobno pasto se boš srečevala do konca življenja. Tvoje besede imajo moč življenja ali smrti. Ko boš šla v šolo, boš dojela, kakšna je moč tvojih besed.

Imela boš priložnost izgovoriti besede, s katerimi boš nekoga ranila, ga ponižala ...

Prav tako boš imela priložnost koristiti besede, s katerimi boš druge ohrabrila, inspirirala in jim dala vedeti, da jih imaš rada.

Tako kot zobna pasta, tudi besede, ko pridejo iz tvojih ust, ne morejo nazaj. Zato jih pazljivo izbiraj,

Čeprav drugi niso in ne bodo pozorni na to, kar govorijo, ti pazi, kaj govoriš.

Vsako jutro se odloči, da bodo iz tvojih ust šle samo pozitivne besede.

Ljudje bodo to opazili in cenili.

Izkoristi svoje življenje, da vdihneš življenje svetu, ki mu je tako potrebno.

Nikoli, zares nikoli ne boš obžalovala, da si izbrala ljubeznivost.«

Amy Beth Gardner

Povzela V.H.

Slovenski kulturni prostor sega preko slovenskih državnih meja

Splitski otroci zapeli himno v Državnem zboru RS.

Na povabilo predsednika Državnega zbora RS in Veleposlaništva RS v Zagrebu so najmlajši člani Slovenskega društva Triglav Split, učenci pouka slovenščine, splitski Kekci, sodelovali na proslavi 25. obletnice samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije.

Na slavnostni seji v Državnem zboru so predstavljali slovensko manjšino na Hrvaškem. Skupaj z mladimi iz sosednjih Italije, Avstrije in Madžarske so odpeli državno Himno, Marin Bilić in Lori Slišković pa sta brezhibno in hudomušno vsem povedala Godarijevo: „Če dedek ne zna pripovedovati pravljic“, ter požela ogromen aplavz.

Ker je šlo letos za pomembno obletnico, so se v Državnem zboru k sodelovanju odločili povabiti tudi mlade Slovenke in Slovence, ki živijo onstran meja matične domovine in s tem pokazati, da je Slovenija tudi njihova domovina in da slovenski kulturni prostor sega preko slovenskih državnih meja.

Z velikim spoštovanjem in veseljem smo sprejeli povabilo. Obogatiti rojstni dan naše Slovenije je bila za naše društvo in naše otroke zares velika čast, odlična motivacija, obenem pa tudi nagrada za pridno delo v delavnicah, sodelovanje na prireditvah in seveda učenje slovenščine.

Ob tej priložnosti so se otroci srečali s Slovenijo na zelo poseben, bogat in imeniten način. Zagotovo tega ne bodo nikoli pozabili.

Kakšen dan, kakšno doživetje!

Na pot iz Splita smo se podali že v zgodnjih jutranjih urah: Yasmine, Leona, Paola, Lori, Marin, Jerko, Jakob in jaz, njihova voditeljica.

V državnem zboru smo se zbrali ob 11.30. Najprej smo izvedli skupno vajo, na kateri smo vadili petje himne pod vodstvom dirigenta **Matjaža Barbe**. Vadili mo tudi posamezne točke iz programa. Popoldne smo v njegovi rezidenci obiskali **predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja** in mu izročili mapo z risbami, ki smo jih izdelali pri pouku in monografijo Splita - **Ive Pervana**. V DZ nas je sprejel **predsednik državnega zbora dr. Milan Brglez**. Tudi njega smo pozdravili s primernimi besedami in darilom.

Nato so zopet sledile vaje za večerni nastop.

Posebno razburjenje je med splitskimi otroki zavladalo, ko nas je prišel pozdraviti **Andro Krstulović Opara**, svetovalec v Uradu predsednice RH **Kolinde Grabar Kitarović**, ki se je ravno v tem času mudila na uradnem obisku v DZ. Morda nas obišče tudi ona? Zelo smo si tega želeli. Toda njena pot je strogo odmerjena in korak izven protokola je bil nemogoč. Na žalost.

Pred večerno slavnostno sejo državnega zbora smo si ogledali fotografije o dogajanjih ob osamosvojitvi v takratni skupščini in na Trgu republike.

Po uvodnem delu so v veliko dvorano državnega zbora prišli predsednik RS, predsednik DZ RS in predsednik vlade RS. Nato so otroci in mladostniki

iz vseh štirih sosednjih držav zapeli himno. Sledil je slavnostni govor predsednika državnega zbora.

Pred nastopom posameznih skupin je predsednik DZ povedal: „Dan državnosti ni le praznik državne neodvisnosti in samostojnosti kot take, temveč je in bi moral biti predvsem praznik slovenskega naroda. V Državnem zboru smo zato ob 25-letnici samostojne RS želeli še poseben pomen in pozornost nameniti tudi delu slovenskega naroda, ki živi izven meja matične domovine, a je kljub temu z njo na različne načine neločljivo povezan.“

Slavnostna seja se je zaključila z nastopom posameznih skupin in bila sem neznansko ponosna na našo Lori in Marina, ki sta strogemu uradnemu tonu proslave uspela pridati malce otroške hudomušnosti in razigranosti ter bila za nastop zares obilno nagrajena. Po nastopu mi je v sporočilu takole napisala prva svetovalka v Veleposlaništvu RS v Zagrebu **Kristina Kliner**:

»Iskrene čestitke, splitčani ste«rasturili« Državni zbor, aplavz je povedal vse. Bravo otroci!«

Po celodnevni naporih in napetostih prav nihče ni pomislil na spanec. Podali smo se v nočno Ljubljano. Zajel nas je utrip prazničnega večera, bogat ognjemet z gradu je dal mestu še poseben pečat. Doživeti metropolo na tako čaroben način je bila prava privilegija.

Uspešen nastop v družbi z mladimi rojaki iz sosednjih držav.

Sproščena pot domov

Budilo nas se zgodnje jutro, saj smo morali na dolgo pot, nazaj v Split.

V Turnju, kamor smo odpeljali Jerka, pa prvo presenečenje. Gostija. Babica **Jasmina** nam je pripravila čudovito kosilo. Vse domače. Vse z vrta. Iskrena hvala **Jasmina, Mojca**.

Po kratkem kohanju smo v predvečerju v Splitu. Doma. Bogatejši za izredna srečanja, doživetja, spoznanja, ki jih ne bomo nikoli pozabili. Tako se gradijo mostovi, tako se vzgajajo mlade generacije. Tako se pletejo, negujejo, zalivajo korenine.

Vera Hrga

Otroci izročili čestitke in pozdrave mesta Splita

Pred odhodom v Ljubljano

Pred odhodom otrok, Kekcev, članov SKD Triglav Split, učencev dopolnilnega pouka slovenščine na nastop na osrednji proslavi ob dnevu državnosti v DZ v Ljubljani je v Poglavarstvu mesta Split delegacijo sprejel podžupan mesta Splita **Goran Kovačević**.

Foto: M. Majić

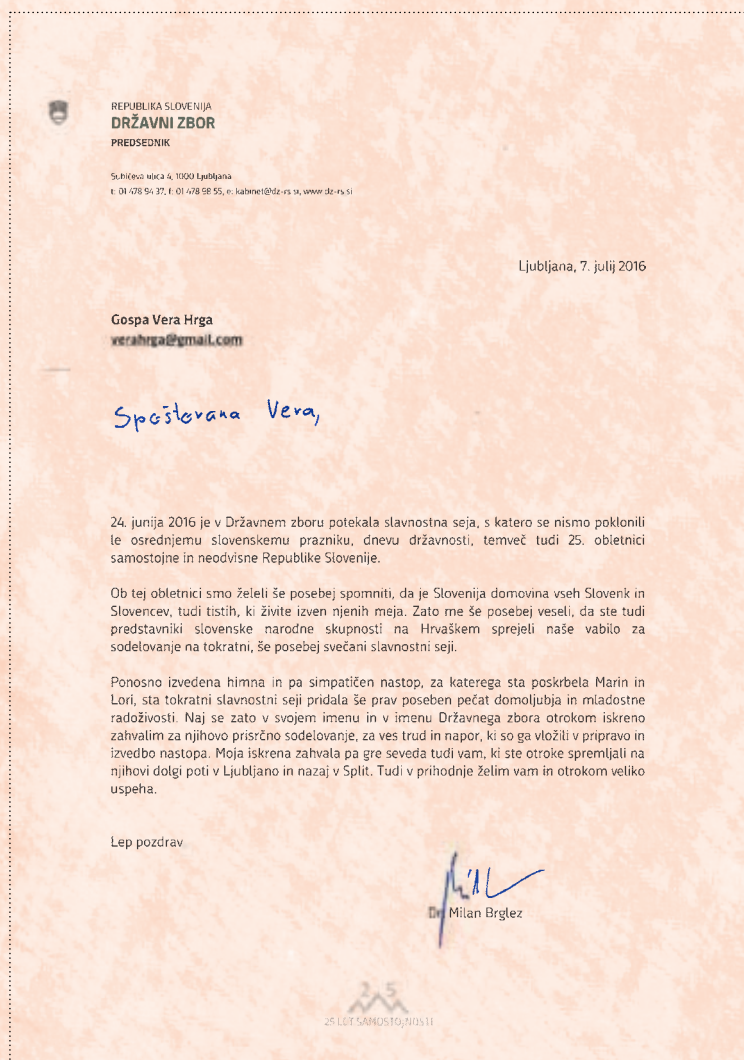
V kratkem druženju smo mu povedali:

- Ponosni smo, da bomo del tega velikega dogodka in srečni, da bodo otroci slovenskega porekla, ki živijo v Splitu, doživeli domovino svojih prednikov na tako poseben način. Naše sodelovanje z lokalno skupnostjo -Mestom Splitom in Splitsko-dalmatinsko županijo je bilo vselej izvrstno, kar smo že povedali predsedniku Državnega zbora **dr. Milanu Brglezu** ob njegovem obisku v Splitu, aprila letos.

Verjamemo, da bodo otroci tega čudovitega bisera Dalmacije dostojno predstavili svojo domovino Hrvaško in mesto Split, v zeleno deželo pa ponesli šarm, vonj in šum valov. Na svoj otroški način bodo pokazali, kako je tu živeti lepo ter izročili pozdrave predsedniku Republike Slovenije in predsedniku Državnega zbora v imenu Mesta Splita.

Podžupan nam je predal darili za oba predsednika monografiji Splita - **Ive Pervana**. Otrokom je podaril značke mesta Split, ki naj bi jih ponosno nosili na svojih mornarskih majicah.

V.H.

V parlamentu nas je sprejel predsednik Državnega zbora dr. Milan Brglez, z njim smo na kratko poklepetali in mu prav tako izročili darilo.

Dve domovini – dvojno praznovanje dneva državnosti

Dve domovini – dvojno praznovanje dneva državnosti, ki smo ga tudi tokrat obeležili v prostorih društva, skromno pa kljub temu nič manj slavnostno, kot če bi se to dogajalo nekje v gledališču. Za prijeten uvod je poskrbel predsednik društva Cveto Šušmelj s kratkim zgodovinskim opisom dogodkov, ki so pripeljali do odcepitve, osamosvojitve in priznanja obeh držav, Slovenije in Hrvaške. Mešani pevski zbor društva je najprej zapel hrvaško himno. Potem pa je sledilo presenečenje večera: pevska skupina "Kekcev" je skupaj z zborom zapela slovensko himno, kar je navdušilo vse prisotne, ki so se zbrali v precejšnjem številu. Vera Hrga je povezovala celoten program in najavila odhod "Kekcev" v Ljubljano, kjer bodo skupaj z drugimi otroki, živečimi zunaj Slovenije, zapeli "Zdravljico" predsedniku Pahorju v Ljubljani. "Kekci" so se predstavili tudi s smešno kratko igrico. Sledilo je še nekaj novih pesmi zbora, potem pa prijetno druženje in vesel klepet ob miškah s kozarčkom izbrane pijače.

Ana Matusinović

Jaz sem si pa nekaj zmislu...

In glej, v hipu je tu leto 2016 in z njim 47. Tabor slovenskih pevskih zborov. Naš pevski zbor Triglav na njem sodeluje že 19 let. Zopet smo imeli čast v soboto, 18.6. samostojno nastopati na koncertu, kjer smo se predstavili s tremi skladbami.

Letošnji Tabor je ponudil nekaj povsem novega, zanimivega in originalnega. Predsednik programske komisije, skladatelj, etnomuzikolog in pesnik **Stane Peček** je združil kategorije petja, igranja in plesa v celoto, ki jo je hudomušno poimenoval: "Jaz sem si pa nekaj zmislu", kar je bil tudi uradni naslov letošnjega Tabora. Sodelovali so združeni zenski, moški in mešani pevski zbori ter tudi otroški in mladinski pevski zbora OŠ „Ferda Vesela“ iz Šentvida, solist na kitari, folklorni ansambli ter veliki policijski orkester, a vse pod dirigentsko palico legendarnega **Igorja Švare**.

Nizale so se v logičen splet, v spevoigro povezane pesmi, recitacije, plesi, ki so na najboljši mogoči način predstavili celotno folklorno bogastvo Slovenije. Scenarij je osmisлил in odlično prezentiral Stane Peček a pri realizaciji so mu pomagali profesionalci, koreografi, scenografi in znani režiser **Marjan Belina**.

Vsi udeleženci manifestacije so bili zares odlično pripravljene in vse je potekalo na zelo visoki umetniški ravni.

Naš pevski zbor je bil uspešen na obeh koncertih.

Potovanje, namestitve v hotelu, izlet v Trebnje in Novo mesto, skratka celotna organizacija je tekla kot po loju, zahvaljujoč našemu predsedniku in za to mu veliko hvala.

Tatjana Kurajica

Foto: V. H.

Večni, legendarni Igor Švara

Prepevanje in potepanje po Dolenjski

Hotel Galaksija

Zopet smo v hotelu Galaksija. Tukaj smo že čisto domači. Položaj sicer ni najboljši, okolje tudi ni očarljivo, zato pa je hrana vrhunska, osebje prijazno in cena primerna. Če imaš srečo in dobiš še sobo na pravem koncu, je tudi spanec lahko prijeten. Celovita ponudba tega dokaj novega objekta obsega restavracijo, bowling, kavarno, slaščičarno in hotel. Do samega središča mesta je kar dobre pol ure hoda, do najbližjega nakupovalnega centra pa le nekaj korakov.

Ob vodstvu vodičke **Marjete Uham** smo si ogledali Trebnje, mesto bogate zgodovine, ki se kot kraj omenja leta 1163, sicer pa je bilo to območje naseljeno s Kelti že okoli leta 300 pr.n.št., v prvih stoletjih n.št. pa so ga naseljevali Rimljani, ki so imeli tukaj na svoji rimski poti postojanko.

Skozi zelene gričke nas je vodička popeljala v muzej na prostem, na **Jurjevo domačijo**, kulturno etnološki spomenik in eno od najzanimivejših kulturnih znamenitosti v občini Trebnje iz sredine 18. stoletja.

Domačija obsega pritlično, delno zidano in delno leseno stanovanjsko hišo, s črno kuhinjo, hišo,

kamro in štibelcem, vsi ti prostori pa imajo tudi dobro ohranjeno notranjo opremo. Ohranjeni so tudi svinjaki, kašča, vodnjak ter pod.

Zaradi kulturnih, etnoloških, krajinskih, zgodovinskih in drugih izjemnih lastnosti ima poseben pomen za poznavanje življenja kmečkega prebivalstva v času pred, med in takoj po II. svetovni vojni. Na podlagi poznavanja objektov in njihove funkcije se sklepa, da sta bili poljedelstvo in živinoreja tisti materialni podlagi, ki sta pogojevali način življenja nekdanjih prebivalcev te domačije.

Naša vodička nas je vse počastila s slastnimi čejšnjami iz njenega vrta, ter z okusno, v domači peči pečeno pogačo.

Romarska cerkev Marije Pomočnice v Zaplazu

Obiskali smo tudi znamenito božjepotno cerkev Marije Pomočnice na Zaplazu, ki leži v srcu dolenske pokrajine, le nekaj kilometrov severno od Trebnjega, na 544 metrov visokem hribu, kakor krona vsej bližnji in daljni okolici. Sloves te božje poti je tako velik, da so ji dolgo časa pravili dolenske Brezje. Istega leta 1800, ko je bila pozidana kapela Marije Pomagaj na Brezjah, so namreč zgradili, po izročilu tudi prvo kapelo na Zaplazu.

V Marijinem studencu smo si umili oči

Približno dvesto metrov severozahodno od cerkve sredi redkega listnatega gozda izvira Marijin studenec, ki ga ljudje navadno imenujejo „žegnani« studenec. Vodi pripisujejo veliko zdravilno moč, zlasti za očesne bolezni. Zato so zraven studenca sprva postavili železen križ. Leta 1915 pa je dal takratni čateški župnik Henrik Povše sezidati kapelo, posvečeno Lurški Materi božji.

Zapeli smo skupaj z novomeškim Revozom

Junjsko potovanje in prepevanje po Dolenjski je vključevalo tudi skupni nastop z Mešanim pevskim zborom Revoz iz Novega mesta. Zbor je že gostoval v Splitu, pa smo tako po ustaljeni navadi mi vračali obisk. Pa vendar ni šlo vse gladko. Sprva smo bili obveščeni, da koncerta sploh ne bo, ker organizatorji niso uspeli dobiti primerne dvoranskega prostora, končno so nas le sprejeli v osnovni šoli, kjer smo po kratkem dogovoru spontano oblikovali program. V precej akustičnem, toda na žalost napol praznem atrijskem prostoru, sta oba zbora vsak zase odpela kratek repertoar, Revoz pod vodstvom zborovodkinje **Cvetke Krampelj**, Triglav pa pod vodstvom naše **Tanje**. Koncert je zaokrožila lepo zveneča skupaj zapeta pesem. Program je popestrila pianistka, študentka glasbene akademije v Ljubljani. V zadnji spomladanski vikend je dih prihajajočega poletja in šum morja med zbrane prinesla Vera Hrga

s Pupačičevim Morjem, v odličnem slovenskem prevodu Cirila Zlobca. Predsednica **Nataša Papež** in predsednik **Cveto Šušmelj** sta izmenjala darila, večer pa se je končal z dobro gostijo, veselim druženjem in poskočnim plesom.

Vera Hrga, Foto: V.H., Ogi Mužinić

ČETRT STOLETJA SLIKARSKE KOLONIJE

Ja, kar dobro ste prebrali naslov, letos je od 3. do 11. junija 2016 v Pišecah, v občini Brežice, v mirnem okolju kozjanskega parka, potekala 25. slikarska kolonija v organizaciji **Združenje Slovenske izseljenske matice**. Soorganizatorja kolonije sta bila gospod **Martin Bibič** in njegova soproga **Silva Marija**, lastnika Vile Silva Marija, v kateri smo bili nastanjeni.

Kolonija je potekala pod strokovnim vodstvom mentorice **Monike Ivančič Fajfar**, naslovna tema slikarske kolonije 2016 pa je bila »Dve domovini«.

Rad se spominjam moje prve udeležbe na slikarski koloniji. Bilo je to ravno pred petnajstimi leti v Mariboru. Vsaka kolonija je nekaj posebnega, spoznaš novi kraj, spoznaš in dobiš nove prijatelje pa tudi zmeraj se česa novega naučiš.

Pišce je majhno mesto blizu Brežic, mojega rojstnega mesta, ima 273 prebivalcev. Znano je po jezikoslovcu Maksu Pleteršniku, ki je normiral slovenščino 19. stoletja in izdal prvi slovensko – nemški slovar, znane so tudi po svojih pišeških marelicah, pa še po zanimivem naravnem fenomenu, Pišce so namreč najtoplejše mesto kontinentalne Slovenije.

Tudi naše društvo, oziroma naš MePZ TRIGLAV je imel leta 2005 nastop v Pišecah in vsi se tega dogodka radi spominjamo, njihov zbor in folklorna skupina pa sta tudi že gostovala pri nas v Splitu.

Na letošnji koloniji je sodelovalo 11 slikarjev slovenskih korenin: iz Kanade, Anglije, Nemčije, Hrvaške, Švice in Srbije.

Odlična namestitvev v prekrasni Vili Silva Marija v centru Pišec, z lepim bazenom katerega pa na žalost zaradi slabega vremena nismo preveč koristili, je bila zelo motivirajoča.

Tema letošnje kolonije je ponujala veliko možnosti za izbiro motiva. Jaz sem se tokrat odločil za dva bisera turizma, BLED – Slovenija, in DUBROVNIK – Hrvaška. Čas v dobrem društvu je kar hitro mineval. Poleg slikanja smo imeli tudi mnoge druge aktivnosti. Obiskali in razgledali mo si več kot 8. stoletij star Pišeški Grad z zelo zanimivo zgodovino, 6. junija smo bili gostje veselega Vinogradniškega društva Pišece, 8. junija pa smo imeli v rojstni hiši, urejenem muzeju Maksa Pleteršnika, lep in zanimiv književni večer z gostom književnikom in novinarjem Ivanom Cimermanom.

Kar hitro je prišel 10. junij – petek, razstava in zaključek jubilejne slikarske kolonije. Ker sama vila nima primerne prostora, kjer bi lahko postavili 22 slik, smo za razstavljanje izkoristili hodnike in stopnišča, pa je bilo na koncu vse kar lepo videti, razni motivi, razne tehnike in stili slikanja - od realizma do abstrakcije.

Otvoritev in program je bil predviden v dvorišču vile. Zbralo se je okoli 60 obiskovalcev, za tako majhno mesto kar lepo število. Vse prisotne je pozdravil domačin, gospod Martin Bibič ter se ZSIM in vsem slikarjem zahvalil za lep dogodek v njegovem hotelu.

Ustvarjanje v lepem okolju inspirira

O pomembnosti slikarske kolonije za izseljene Slovence je spregovoril predsednik ZSIM, gospod **Sergij Pelhan**. Mentorica letošnje jubilejne kolonije je predstavila slikarje in o vsakem posamezniku rekla nekaj besed, jaz pa sem se v imenu vseh slikarjev zahvalil domačinu, organizatorju in naši mentorici za odlično organizirano kolonijo.

V zabavnem delu programa nam je nekaj pesmi odpela ženska vokalna skupina LASTOVKE, predstavila pa se je tudi naša skupina POJOČI SLIKARJI, ki je ob spremljavi harmonikarja zapela tri pesmi. S pesmijo *Slovenija, od kod lepote tvoje*, ki je

požela velik aplavz, je bila razstava odprta.

Do poznih večernih ur se je ob prigrizku, kozarčku pijače in s pesmijo nadaljevalo druženje in prijateljevanje na 25. slikarski koloniji v Pišecah. Zagotovo bo ostalo v lepem spominu vsem udeležencem.

Tekst in foto: Ivan Kosmos

Pleteršnikova domacija

Maks Pleteršnik se je rodil 3. decembra leta 1840 v učiteljski družini. Oče Franc Pleteršnik ni bil le dober učitelj, temveč tudi skrben gospodar, predvsem vinogradnik, sadjar in čebelar. Sin Maks je študiral v Ljubljani in na Dunaju. Poučeval je na več gimnazijah po Sloveniji, nazadnje v Ljubljani. Potem ko je napisal Veliki slovensko - nemški slovar, ga je avstroogrski cesar Franc Jožef sprejel v viteški red. Slovar je izšel v dveh knjigah, prva leta 1894, druga pa leto kasneje. Obe skupaj obsegata 1861 strani. Ta slovar je še vedno pomemben vir vseh temeljnih del o slovenskem jeziku. Njegova transliterirana izdaja v knjižni in elektronski obliki na CD je bila pred dobrim letom (pod vodstvom Metke Furlan) pripravljena na Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša pri SAZU. Ta slovar je Pleteršnik pisal doma, v svoji rojstni hiši in v sobici v zidnici. V slednji je našel največ miru za svoje zahtevno opravilo in v njej je 13. septembra 1923 tudi umrl. Ta dan slovenisti praznujejo kot svoj praznik, kajti dan rojstva (3. december) ne pride v poštev, saj je tega dne rojen tudi največji slovenski pesnik France Prešeren. Deset let po Pleteršnikovi smrti je Slovenska matica v trajen spomin nanj vgradila spominsko ploščo na zahodni steni rojstne hiše. Po Maksu Pleteršniku se imenuje tudi pišečka osnovna šola, vključena v svetovno mrežo UNESCO-ovih šol.

Prevzeto: www.kam.si

Pišeški grad

Na griču severovzhodno nad vasjo Pišece (352 m) stoji Pišeški grad iz 13. stoletja z angleškim vrtom in eksotičnimi drevesi, ki so bila v ta kraj prinesena iz različnih delov sveta. Osrednji stolp je romanski, sedanjo neoromansko podobo pa je grad dobil leta 1867. V obodnem zidu je v osnovi romanska kapela. Dolgoletni lastniki gradu so bili grofje Moškoni. V

zadnjih letih je propadajoči grad dočkal temeljito obnovo in sedaj iščejo primerne najemnika, ki bi znal obnovljeni grad oživiti. Trenutno za grad skrbi Društvo za varovanje naravne in kulturne dediščine, Grad Pišece.

Prevzeto: www.slovenia.info.si-kulturno-zgodovinske-znamenitosti

7. MEDNARODNI FESTIVAL ČIPKE PAG 2016

Slovaškim klekljaricam pokazujem kako mi klekljamo ribice

7. mednarodni festival čipke se je odvijal od 17. do 19. junija 2016 v mestu Pag. Razen Hrvaške je

razstavljalo še sedem držav: Italija, Švica, Slovaška, Češka, Madžarska, Poljska in Rusija. Iz Hrvaške so se poleg paških predstavile tudi čipkarice iz Lepoglave in naša klekljarska sekcija.

Knežja palača s svojo lepoto vedno navduši obiskovalce Paga, ko pa se v njej razstavijo še čipke, katerih začetki segajo ravno tako kot palača prav v renesanso, je to prečudovito doživetje.

Bogastvo čipkarstva je neizmerno. Poleg starih rekonstrukcij so bile razstavljene tudi moderne čipke, za vsakogar nekaj. Maria Bissacco iz Italije je prinesla svoje kreacije za znane evropske modne kreatorje, Mira Fidanza iz Švice tudi. Češke čipkarice izdelujejo predvsem moderno čipko, ta način dela se celo imenuje „češka šola čipke“ in to so nam na tem festivalu pokazale. Slovaške, ruske in lepoglavske čipkarice so razstavile tradicionalno čipko. Madžarke

Z Miro Fidanza in Nedo

in me pa smo razstavljale in eno in drugo. Želele smo pokazati, da ljubimo tradicionalno klekljano čipko, da pa znamo delati tudi moderno. Paške čipkarice imajo svojo stalno postavo v Knežji palači, tako da

si je mogoče ogledati tudi zelo stare paške čipke, pa tudi sodobno paško čipko.

Razen v Knežji palači so bile čipke in spominki v zvezi s čipkami razstavljeni tudi v bližnjih cerkvah in razstavnih prostorih. V večernih urah se je na stoletnih ulicah uprizarjalo nekdanje življenje v Pagu. Na Trgu Petra Krešimirja je bil na vodnem zidu na ogled hologram s čipkami, čipkaricami in načinom življenja, kakršno je bilo nekoč.

Slavnosten zaključek festivala je potekal pod dežniki. Paška pihalna godba je igrala evergrineene in plesno glasbo in obiskovalci se enostavno niso hoteli raziti. Viharno spodbujani od publike so nadaljevali z igranjem, dokler jim ploha ni zalila pihal. Nagradili smo jih z burnim, burnim ploskanjem. Bila je to glasba, ki se ne pozabi nikoli in hvaležni smo jim za ta čudoviti užitek.

Tekst in foto: Katica Kaštelan

17. SVETOVNI ČIPKARSKI KONGRES OIDFA LJUBLJANA 2016

Odpiram mapo s slikami iz Ljubljane in zopet vidim in doživljam vse z enako močjo kot takrat. Še vedno pomnim vsaki delček bivanja v Caenu, v Normandiji in ravno tako mi bo za vedno ostal v spominu 17. čipkarski kongres v Ljubljani. Morda celo še bolj, saj smo močno povezani z Idrijo in z ostalimi čipkarskimi centri v Sloveniji. Poznam zelo veliko čipkaric iz Slovenije, nenehno smo v stikih, pa je bila Ljubljana lepa priložnost za ponovno druženje in izmenjavo izkušenj.

16. čipkarski kongres OIDFA 2014 je bil v Adelajdi v Avstraliji, vendar ni bil tako obiskan kot v Caenu. Menila sem, da bo v Ljubljani dosti več čipkaric z vsega sveta. Res je bilo tako; po štirih letih sem zopet srečala znane obraze iz Caena.

Zakaj je tako lepo ljubiti klekljano čipko

Prav v veselje mi je bilo, da so bile z mano v Ljubljani tudi Jana Čaleta, Milica Topić, Višnja Delić in Dragica Marinović, saj so tako imele priložnost spoznati, zakaj je tako lepo ljubiti klekljano čipko in se učiti o njej. Posebno čarobna je idrijska čipka, za nekatere preprosta, vendar s svojo enostavnostjo prelepa v svoji preglednosti, katere elementov in tehnik je toliko, da vseh ne poznajo niti najstarejše čipkarice. V idrijskem muzeju in Čipkarski šoli vedno znova odkrivajo stare čipke in načrte, ki jih rekonstruirajo in se jih uče.

Na kongresih OIDFA-e se lahko vidi najboljše čipke vsega sveta, med ostalimi tudi naše.

Bile smo utrujene, nenaspane, pa vendar ponosne, ko smo postavljale razstavo. Okrog petih popoldne

Mega klekljanje na Prešernovem trgu

smo vzele svoje blazine in cekarje ter s priborom odšle proti Prešernovem trgu, kjer je bilo 23. junija organizirano Mega klekljanje. To je bila novost na kongresu. V reki čipkaric smo srečale znanke, ki so nas bile vesele videti, vedoč da prihajamo od daleč. Oziramo se na vse te vrste klekljev in blazin. Do osmih zvečer je bilo mogoče občudovati delo Japonk,

Južnoafričank, Kitajk, čipkaric z Nove Zelandije, Avstralije, iz Amerike, Južne Amerike, od povsod. Ugodju so prispevali muzikanti pihalnih godb, ob ogromni buli – punklju „Zamorec“ je lastnik „Čipke Mojca“ iz Škofje Loke neutrudno igral na harmoniko. Uradno je bilo na Mega klekljanju 980 klekljaric in klekljarjev.

Odpiranje kongresa

24. junija je bila ob devetih generalna skupščina, ob pol enajstih pa slavnostno odpiranje kongresa. Uradno se je prijavilo 860 članic in članov iz 23 držav z vseh petih kontinentov. Hrvaška je bila povabljen kot partnerska dežela, poleg nas so bile tu tudi čipkarice iz Paga in Lepoglave.

Bilo je zelo naporno pa nepozabno. Vsak dan so tisočeri obiskovalci polnili razstavni paviljon. Vse nacionalne stojnice so bile enako velike in opremljene.

Ruska stojnica je bila proglašena za najlepšo. Jeleni in številne prečudovite snežinke iz bele čipke

Ledena pravljica - prvonagrajena ruska stojnica

na modri podlagi so bili ledena pravljica. Belgijke so delale rdeče make, Čehinje morske motive, Angležinje skodelice za čaj, Amerikanke zvezdice, Švedinje imena skupin in pesmi njihovih predstavnikov na Evroviziji, Avstrija Schneeberg čipke, Avstralija rdeča srca, Malta svojo tradicionalno čipko z malteškim križem, Japonke žerjave s sporočili iz Hirošime in Nagasakija. Čipkarice iz Italije, Irske, Finske, Madžarske, Grčije, Nemčije, Francije, Estonije, Poljske, Bolgarije, Kanade, Rusije, vsi so razstavili svoje najboljše. Slovenija je kot domačin imela del razstav v prodajnem paviljonu ostalo pa po vseh krajih v Sloveniji, ki so lahko organizirali razstave svojih čipkaric. Me žal nismo imele časa za ogled zunaj Gospodarskega razstavišča.

V petek zvečer je bila velika modna revija znanih slovenskih modnih kreatorjev z večernimi oblekami okrašenimi s klekljano čipko ter študentk s športnimi indnevnimikreacijami. Vsobotojenagalavečerjizavse

Detajl z modne revije

registrirane člane in članice Akademska folklorna skupina „France Marolt“ zabavala navzoče s tradicionalnimi slovenskimi plesi. V nedeljo je pozno popoldne s proglasitvijo zmagovalcev natečaja za odrasle in mlade svečano zaključen Kongres.

Naša razstava odlično obiskana

Naša razstava je bila odlično obiskana, kar je razvidno iz komentarjev v knjigi vtisov. Enako številni so bili moški in ženske, vse starostne skupine od otrok do devetdesetletnic, ljudje v invalidskih vozičkih - vsi so si prav skrbno ogledali vsak kotiček razstavnih prostorov. Iz Avstralije so s skupino prišle tudi tri čipkarice, ki so vse imele čez 90 let. Naravnost neverjetno. Nas pet se je vsakokrat, ko smo jih srečale, z nasmehom spogledalo, saj smo pri tem pomislile na nekatere naše čipkarice, ki so tožile, da zaradi starosti in slabega počutja ne morejo potovati v Ljubljano. To je bila prva stvar, ki smo jo povedale po vrnitvi v Split in sporočilo vsem, da nič ni pretežko, če imaš nekaj rad.

Tekst in foto: Katica Kaštelan

Niti čipke preskakujejo nacionalne meje

Naš razstavni prostor

Svetovni čipkarski kongres je bil letos v Ljubljani v organizaciji OIDFA, svetovne zveze, ki šteje čez 20 držav članic.

Sodelovanje na taki prestižni manifestaciji je sen vsake čipkarice. Klekljaricam Slovenskega kulturnega društva „Triglav“ Split se je ta sen uresničil in pripadla nam je čast predstavljati našo lepo domovino Hrvaško, kar smo s ponosom tudi storile. To je bila še ena priložnost, da se pokaže povezanost Slovenije in Hrvaške.

Pred odpiranjem razstave na Gospodarskem razstavišču smo sodelovale v milenijskem fotografiranju izdelujoč čipke na Prešernovem trgu v Ljubljani. Cela ceremonija je bila prav tako čarobna kot topel ljubljanski predvečer. Zbrali smo se na obali Ljubljanice in formirali povorko, v kateri so številne čipkarice spremljale pihalne godbe iz Idrije, Žirija in Železnikov, ki so igrale prepoznavne slovenske melodije. Napotili smo se proti Prešernovem trgu noseč svoje bule s kleklji in skrbno izbranimi vzorci za to priložnost. Ko smo šli čez most, sem se za trenutek zagledala v dve reki, eno naravno in drugo iz ljudi, ki so se zivali proti trgu. Medtem ko je Ljubljanica mirno tekla, se je druga razlivala vse do stavb naokoli. Zibajoč se v ritmu glasbe je človeška reka šumela od smeha in veselih vzklikov. Ljubljanica je še naprej mirno tekla, me pa smo po prihodu na trg začele klekljati. Za mizo ob naši so sedele gospe iz Južnoafriške Republike, ki so na ležečih

bulah s številnimi miniaturnimi kleklji izdelovale prečudovito čipko. Na obrazih klekljaric je bilo brati le spokojno radost, ki jo prinaša umetnost izdelave čipk. Številni obiskovalci so se sprehajali od mize do mize, slikali naša ročna dela izkazujoč spoštovanje do nas, ki jih delamo s tako ljubeznijo.

Tako je bilo tudi naslednje dni med razstavo. Veliko obiskovalcev, najsi bo posamič ali pa v skupinah, se je ustavilo pred našim panojem, navdušeno so fotografirali naše ogledne čipke. Nekatere gospe so takoj prepoznale unikatnost idrijske čipkarske šole. Glede na število in čas ogledovanja našega prostora lahko rečemo, da naša čipka sodi v sam vrh svetovnega čipkarstva.

Na ogled so bile tudi takšne čipke, ki so bile videti, kot da jih je naslikala večča roka nadarjenega umetnika. In ravno tak vtis je na mene naredila gospa iz Bolgarije, ki je klekljala pred svojim panojem in s tem dokazovala, kako velika je umetnost čipkanja.

Takšno enkratno dogajanje, ki se odvija vsaki dve leti, tokrat je bilo sedemnajstič, je posebna priložnost tako za nas čipkarice kakor tudi za vse ljubitelje čipk, da spoznamo vrednost čipke, da najdemo nove ideje za bodoče delo. Predvsem pa je to priložnost, da srečamo ljudi z vseh koncev sveta, kjer niti čipke preskakujejo nacionalne meje in nas povezujejo v globalno gibanje.

Dragica Marinović

Na Hajdukovi travi s trenerjem Marjanom Pušnikom in pomožnim trenerjem Žigom Kljajičem

Hrvaški nogometni prvoligaš Hajduk iz Splita je za novega trenerja 1. junija letos uradno potrdil **Slovenca Marijana Pušnika**, nogometnega trenerja z UEFA PRO licenco in bogatimi mednarodnimi izkušnjami. Na Poljud ga je pripeljal predsednik kluba **Ivan Kos**. Trener Pušnik pa je v svoj strokovni tim kot pomožnega trenerja povabil mladega **Žigo Kljajiča**.

Slovenski strokovnjak, trener Marijan Pušnik je v karieri vodil številne klube, med drugimi Celje, Dravograd, Korotan, Maribor, Rudar Velenje, Celovec, iranska kluba Pasargad iz Teherana in Damash ob Kaspijskem morju, Avispa v Fukuoku na Japonskem ter nazadnje ljubljansko Olimpijo, s katero je postal jesenski državni prvak.

Pušnik in Kljajič sta si prijazno vzela čas za naš pogovor na svojem terenu, splitski lepotici Poljudu.

Prvi mož naših »bilih« me je navdušil s svojo zgovornostjo, iskrenostjo, veselo hudomušnostjo in vidno zagnanostjo za delo in disciplino. Njegov pomočnik mu pri tem vestno stoji ob strani.

• "Prihajam v miru, ampak upam, da bo z mojo ekipo veliko vojne. Hajduk je velik klub. Morda zdaj ni v najboljši situaciji, ampak verjamem, da bomo naredili rezultat. Lahko obljubim strokovno delo z veliko energije," so bile Vaše prve besede po imenovanju.

Sprejeli ste velik izziv in sedli na trenerski stolček »bilih«. Pričakovanja so velika!

Povabilo v Splitski klub je bilo zame velik izziv, ki mu nisem mogel reči ne.

V času bivše Jugoslavije, ko sem se začel ukvarjati s športom, nogometom, so na nogometnih terenih vladala štiri velika imena: Crvena zvezda, Partizan, Dinamo in Hajduk. Kljub spremenjeni situaciji ostaja Hajduk naš kult. Za Splitčane »Hajduk živi večno«.

Zavedal sem se, da me ne čaka lahko delo, da je splitski teren zelo spolzek, vedel sem s kakšnim sestavom bom

delal, vedel, da je Torcida velik gospodar kluba, toda bil sem se pripravljen spoprijeti s tem. Prepričan sem, da bomo s trdim, zagnanim in strokovnim delom, vero vase ter zaupanjem v igralce sposobni doseči dober rezultat.

• V hrvaški nogometni ligi kar dva od desetih klubov vodita Slovenca. Slovenci tradicionalno niso veljali kot narod nogometa?

To ne drži več. Prva slovenska zlata generacija je že leta 2002 razveselila z uvrstitvijo na svetovno prvenstvo v Južni Koreji in na Japonskem. Potem se je Slovenija leta 2010 povsem nepričakovano uvrstila še na mundial v Južnoafriški republiki. Takrat je bil na čelu strokovnega štaba selektor **Matjaž Kek**, ki že tretje leto zapored zelo uspešno vodi hrvaško Reko. Slovenci so s temi uspehi definitivno postali prepoznavna nogometna nacija.

• Vaša trenerska pot je mednarodna, vodila Vas je med drugim tudi v deželo vzhajajočega sonca, na Japonsko, pa tudi na Bližnji vzhod, v Iran, sprva v Teheran, potem pa ob Kaspijsko jezero.

Kakšno vlogo igra poznavanje ali nepoznavanje jezika za trenerja, kako ste se sporazumevali npr. na Japonskem, v Iranu?

Da, jezik je precejšnja prepreka v komunikaciji in sporazumevanju. Težava je tudi v pisavi. Znal sem od 400 do 500 besed v perzijščini in prav toliko v japonščini. Naučil sem se najnujnejših izrazov za trening in tekmo. V praksi sem spoznal, da brez prevajalca ne morem doseči veliko, še posebej tedaj ko je potrebno razložiti podrobnosti. Takrat se nisem trudil s kakšno polomljeno različico jezika, temveč sem angažiral prevajalca. Vendar pa prevajalec na igralce ne more prenesti točno tistega, kar si želel reči. Manjka predvsem prenos čustev, kot so razburjenje, jeza, veselje ali strogost.

• Pravijo, da ste sogovornik, ki vedno rad postreže s kakšno anekdoto. Na vaši dosedanji trenerski poti je bila morda najbolj zanimiva destinacija Japonska, kjer so vas poimenovali Godfather.

Moje trenersko delo na Japonskem je bilo nekaj posebnega. V Fokuoku je bil na prvem mestu bejzbol, ki ga otroci igrajo že od malega. V časopisih je največ prostora namenjenega temu športu; tudi v proračunu se mu namenja največ denarja. Nogomet je na drugem mestu. Pa vendar sem sicer zadržane Japonce pripeljal do tega, da so na stadionu vzklikali moje ime. Na štadionu so peli pesmi, kar je zelo neobičajno na Japonskem. Navijači so me spoštovali bolj kot igralce, ki jih sicer skoraj po božje častijo. Doživel sem tudi veliko čustvenih izlivov in joka, ko sem se poslavljaj. Ob slovesu, so me imenovali Godfather – Boter.

• Svoj inovativni pristop k motivaciji ste s pomočjo pregovorov razložili in dokumentirali v 132 strani obsežni knjigi Z japonskimi pregovori do motivacije

Da, knjiga je izšla lansko leto v nakladi 2000 izvodov in je v celoti pošla. Zanimanje zanjo ni vladalo le v športnih krogih, temveč tudi širše, saj je zasnovana tako, da tematika

prehaja od profesionalnega športa preko motivacije k sporočilom za (športni in filozofski) razmislek.

• **Živeli ste v osem milijonskem Teheranu, tudi tam se Vam je nabralo ogromno anekdot. Dolgo časa ste jih tudi zapisovali, da bi jih izdali.**

Bil sem tik pred tem, da jih izdam, pa mi je nekdo iz avta, parkiranega pred Nogometno zvezo v Ljubljani, ukradel računalnik z zapisi. Žal se pisanja zaradi zasedenosti nisem ponovno lotil. Iran sem zapustil z veliko lepimi spomini.

Povedati moram, da stereotipi, ki v zahodnem svetu vladajo o Iranu, niso bili točni. Presenetila me je njihova gostoljubnost in inteligenca. Na drugi strani pa je zaradi narave družbe in sistema veliko hinavščine in laži, po njihovem mnenju dovoljene. Zanimivo je, da točnost v Iranu praktično ne obstaja. Šele po dveh ali treh mesecih mojega trenerskega dela se je zgodilo, da so vsi igralci prišli pravočasno na trening.

• **Družino imate v Sloveniji. Se Vam bo v Splitu pridružila?**

V Dravogradu živita moja žena Darja in hčerka Neža. Soproga je zaposlena v Upravni enoti Dravograd, hčerka pa trenutno študira v Ljubljani. Zato se mi lahko pridružita samo med dopustom oziroma počitnicami. Žal mi je, da si ob svojem napetem urniku zanju tudi takrat ne morem vzeti toliko časa, kot bi si želel.

Žal je bil prijeten pogovor zaradi bližajočega se treninga časovno omejen, kajti Marijan bi nam lahko povedal še marsikaj zanimivega. Pokazal je veliko zanimanje za Slovence

v Splitu. Presenečen nad obsegom in pestrostjo delovanja našega društva je izrekel pohvale in obljubil skorajšnji obisk pri nas. Če mu bo le uspelo, pa se bo odzval tudi na naša vabila.

V strokovnem štabu sta ob glavnem trenerju še pomočnika Žiga Kljajič in **Marko Lozo**, trener vratarjev **Zoran Varvodić** ter kondicijski trener **Mario Tomljanović** in **dr. Jurica Rakić**. Mladi Slovenec Žiga Kljajič, ki je prav tako iz Dravograda, je bil v Pušnikovem timu že v Iranu. Ta ga je zaradi strokovnosti, dobrega sodelovanja in rezultatov znova povabil v svoj tim. V druženju z njim je bilo čutiti njegovo vnemo in željo, da klubu ponudi svoje znanje in svoj mladostni polet.

Žiga nam je povedal:

»V veliko zadovoljstvo mi je biti član strokovnega tima tako velikega in priljubljenega kluba kot je Hajduk. Tudi samo mesto Split mi je zelo pri srcu, klima, morje sonce... Trenerja Marjana odlično poznam, delo z njim je že preverjeno. On je odličen trener in krasna oseba. Skupaj smo si začrtali jasno pot in močno upam, da bomo na tej poti s trdim delom, disciplino, ter dobro timsko povezanostjo, uspeli.

S tem namenom smo k sodelovanju povabili tudi ljubljansko firmo TMG-BMC, na čelu s **Srdjanom Djordjevićem**, uglednim strokovnjakom za fizično pripravo športnikov, ki s pomočjo izjemno učinkovite tehnologije TMG (tensiomiografija) podrobneje analizira lastnosti in delovanje mišic, tetiv in vezi glede na različne stopnje obremenitev organizma. Strokovnjak in njegova firma sodelujejo z najboljšimi italijanskimi, angleškimi, španskimi, nemškimi, turškimi in še katerimi nogometnimi klubi. Tehnologijo TMG uporabljajo med drugim tudi ruska hokejska reprezentanca, nogometna in košarkarska izbrana vrsta Slovenije, nekateri vrhunski atleti, med njimi tudi atletske izbrani vrste Jamajke in Slovenije.

Današnji vrhunski šport potrebuje vrhunsko tehnologijo. Brez tega žal ne gre, zahteve so vse večje, zmožnosti športnikov pa v veliki meri odvisne od pravega analitičnega pristopa vsakemu organizmu posebej. Na vrhunski telesni pripravljenosti igralcev leži njihova hitrost, eksplozivnost in kreativnost« je zaključil simpatični Žiga.

Split je posebno mesto, ognjevit, goreče, brutalno iskreno, okrutno, a z velikim srcem. Teško ga je razumeti, če nisi stkan iz tega materiala. To velja še posebej na področju športa. Mi, splitski Slovenci, vam iskreno želimo prijetno bivanje v mestu pod Marjanom ter da na krilih zmag in uspehov ostanete dolgo med nami. Da z vami Hajduk obrne uspešno stran v svoji športni zgodovini.

Tekst in foto: Vera Hrga

Novi predsednik UEFA je ALEKSANDER ČEFERIN

UEFA ima novega predsednika - to prestižno mesto na vrhu Evropske nogometne zveze je na izrednem volilnem kongresu v Atenah 14. septembra zasedel Slovenec Aleksander Čeferin. Po izvolitvi se je Čeferin zahvalil za fantastično podporo in zaupanje. S ponosom je poudaril, da prihaja iz majhne, prelepe dežele Slovenije, ter da so sedaj Slovenci nanj izredno ponosni, upa pa tudi, da bodo nanj prav tako ponosni v UEFI.

Priredila V.H. / Foto:Reuters

Dramska uprizoritev SNG Nova Gorica na Splitskem poletju 2016

V nočnem ambientu dvorišča HNK Split smo si v okviru dramskega programa Splitskega poletja ogledali odlično uprizoritev klasičnega teksta velikega komediografa Moliere, v novem prevodu **Primoža Viteza**, a v režiji **Vita Tauferja**, ki je u SNG Nova Gorica režiral celo vrsto uspešnih predstav. Zgodbo o svetohlincu Tartuffu je postavil v kontekst sodobnega časa, v obdobje današnje neznanske lahkote manipuliranja, s katero se soočamo. Vsem gledalcem je slovenski prevod v podnapisih omogočil popolno razumevanje teksta, nam Slovencem pa je ozvočenje vsakega igralca (včasih kar malce premočno) prispevalo k zares popolnemu užitku.

Kratka vsebina

Orgon, osrednji tragikomični lik igre, je glava bogate meščanske družine, v kateri hodi blazirana mladina svojo

sentimentalno pot, on pa zapleteni medgeneracijski situaciji ni kos. Zgodi se, da neko nedeljo v cerkvi sreča menda obubožanega podeželskega plemiča, ki ga omreži s svojo moralno pokončnostjo. Plemiču je ime Tartuffe in je brez prebite pare, zato mu Orgon ponudi streho nad glavo in gmotno udobje, v zameno pa bo Tartuffe s svojo krščansko strogostjo nadzoroval moralne standarde in obnašanje v hiši. Orgon in njegova ostarela mati, madame Pernelle, slepo zaupata Tartuffovi avtoriteti, vsi drugi člani rodbine pa seveda takoj zaslutijo, da je v njegovi gorečnosti nekaj preračunljivega. Stvari gredo daleč: kaže, da bo Orgon svojo hčerko Tartuffu dal za ženo, obenem pa se hinavski gost pohotno slini okrog gostiteljve žene Elmire. Ko se to razkrije in se celo Orgonu odprejo oči, je že prepozno, ker je vmes že zapisal vse svoje imetje Tartuffu. Svetohlinec ima tako vse adute v svojih rokah, usoda družine mu je prepuščena na milost in nemilost.

„Vito Taufer je Tartuffa ustvaril kot žanrski hibrid komedije, srhljivke in fantazijske pripovedi. Iz ščemečega prevoda in besedila, režijskih domislic in njihove igralske izvedbe izvira komičnost, iz skladnosti vseh elementov uprizoritve, aktualnosti in diskretne igre srhljivost, iz končnega razpleta fantazijska pravljica o pravici. S srečnim koncem in z igralskimi bravurami ...“ *Anja Bajda, Primorske novice*

Vera Hrga

Foto: Ante Beus

Leonidin "Barvni ognjemet"

V prostorih Alliance Francaise Split v Marmontovi je bila od 17.6.-7.7. na ogled samostojna razstava Leonide Fabris – Pavić, Slovenke, ki živi in ustvarja v Portorožu in Splitu.

Leonidine Sanje, ki jih je sanjala lani na svoji prvi samostojni razstavi v Splitu, so letos prešle v Barvni ognjemet (Koloristički prasak...), blisk njene ustvarjalne avanture, odraz njene ljubezni do slikarstva in umetnosti, ki jo spremljajo od ranega otroštva.

V obsežnem predgovoru prof. dr. Tonči Šitin, likovni kritik, med drugim pravi:

Umetnico prevzemajo narativne, figurativne kompozicije in motivi Pariza, cvetje, človeške figure in drugo, toda usmeri se predvsem na barve, kot nosilke posebnega ugodja, nekakšne ditiramske radosti, ki je vpisana v svetlobo, veter in barve juga. Barvna vedrina in svojevrstna pristnost s krajino

vselej dobivata tudi osebno črto, neki kanček optimizma, tu in tam pa je zaslutiti tudi potisnjene emocije in neuresničena hrepenjenja.

Njen svet je mesto spokoja, tu ni agresije, vse je tako blago in neboleče, lik splitske neveste vsakomur podarja pravico do sanj, lepote in plemenitosti. Leonidin umetniški kreda veže realnost s prostorom iskrenega poetskega izraza.

Priredila V.H.

V zahvalo in spomin na sodelovanje na lanskoletni samostojni razstavi v Splitu je umetnica Leonida društvu podarila prelep Piranski mandrač.

Slovenski športniki v Riu

Za nami je še en štiri-letni cikel treningov, priprav, primerne prehrane, rednega spanca, tekem, borb, regat, pokalov in prvenstev. Telo in glava se načrtno pripravljata, da bosta v svoji najboljši formi ravno v teh nekaj dneh, na najmogočnejšem tekmovanju, imenovanem Olimpijske igre od daljnega leta 776 pred našim štetjem. Vse to je zakulisje, tempiranja športnikovega telesa in uma, priprava za »predstavo« na veliki dan.

Moramo si priznati, da imamo izredno srečo, ker lahko navijamo za »naše« in to dvojno. Veselili smo se tako hrvaških uspehov kot tudi slovenskih. Govorim iz lastnih izkušenj, vendar verjamem, da je z mnogimi tako, da v tem času čutimo neko povezanost s svojimi sonarodnjaki. Še posebno s tistimi, ki nosijo barve naših zastav.

Samo ena barva medalje pa je rezervirana za edinstveno čast, himno. Se tudi vi vživite, ko gledate podelitev, predvaja se melodija katere besedilo avtomatsko začnete recitirati, koža pa se vam naježi od ponosa?

Za tak trenutek se imamo zahvaliti **Tini Trstenjak**, ki nas je s svojo neverjetno predstavo počastila že na četrti dan iger. V judu, kategoriji do 63 kilogramov, je premagovala nasprotnice in si dobesedno izborila finale. Ceremonialen prihod v areno ob boku vrhunškega trenerja Marjana Fabjana, fokusiran izraz in bel kimono. Tako je Tina prišla do odločilnega tatamija, kjer je svojo moč in veščine pomerila s francozinjo Clarisse Agbegnenou. V drugi minuti boja je Tina ukleščila Francozinjo v prijem, ki ji je prinesel naslov olimpijske prvakinje. 26-letna Celjanka tega boja zagotovo ne bo pozabila. Velja pa dodati, da je prav v tej kategoriji pred štirimi leti zmagala Urška Žolnir, ki je sedaj Tinina trenerka. Takšne tradicije zmag bi se z veseljem navadili. Zasluge gredo tudi Marjanu Fabjanu, ki se je veselil še enega odličja svojih varovancev le nekaj dni kasneje.

Največji uspeh v svoji karieri je dodala **Anamari Klementino Velenšek**. V Rio se je odpravila s poškodovanim kolenom, kar je še dodaten pokazatelj kako trdoživa je 25-letna Savinjšanka. Okus olimpijade v Londonu, ko je leta 2012

Vesna Stergar z družino je srčno navijala za slovenske športnike

»zmrznila« že v prvem boju, je izginil z bronastim odličjem iz brazilskega Ria. V kategoriji do 78 kilogramov je premagovala tekmice vse do polfinala. Premoč je morala priznati le kasnejši olimpijski prvakinja. V boju za tretje mesto pa je premagala nemško tekmico in se veselila življenjskega uspeha.

Obljuba dela dolg. Marjan Fabjan je pred igrami dejal, da bo šel peš od Celja do Brezj na Gorenjskem (106 km), če katera od njegovih varovank osvoji medaljo. V štiridnevem potovanju je na cilj tudi prispel in se med drugim sprehodil tudi mimo moje domače hiše.

Slovenski športniki sta blesteli v borbah na tatamiju. Moška dobitnika medalj pa sta izkušena večkratna olimpijca, ki sta se odlično znašla na vodi.

V veliko veselje mi je pisati o kajakašu na divjih vodah, **Petru Kauzerju**. V času kariere je nanizal vse mogoče uspehe iz evropskih (8 medalj) in svetovnih prvenstev (3 medalje). Dokazoval je svojo veličino in talent vrsto let, le olimpijska medalja se mu je izmikala. Že pred osmimi leti je bil favorit za zlato. Polfinalna vožnja se mu je ponesrečila in v afektu je celo jezno zlomil veslo. Tudi v Londonu je napovedoval velik uspeh. Športnik mora verjeti vase, biti samozavesten in ciljati visoko. Le tako je dovolj močan, da vrh tudi doseže. Nekdo s takšnim ugledom pa to stori upravičeno. Zato je nas, njegove navijače in podpornike, Petrov neuspeh pred štirimi leti še toliko bolj zbolel. Pri 32 letih v Riu mu je uspelo. Ne more si očitati ničesar več. Vse vožnje je opravil vrhunsko. Za vodilnim je v finalu zaostal le za 17 stotink sekunde. Kdo ve koliko kapljic, ki bi drugače spolzele pod kajakom je bilo potrebnih, da bi se prvi in drugi zamenjala na stopničkah. Zato se tudi imenujejo

Igre. Zopet se naježim ob spominu na podelitev, kjer je Peter Kauzer prejel svojo težko pričakovano srebrno medaljo in to ravno 20 let po enakem uspehu **Andraža Vehovarja**, ki je svoje kajakaško srebro prinesel iz Atlante.

V velikem slogu je večdnevno jadranje in dolgoletno kariero zaključil jadrlec **Vasilij Žbogar**. Pri rosnih štiridesetih se je od olimpijskih nastopov

poslovil s srebrom. Nekako ne morem preko zanimivih naključij, ki se ponavljajo. Pred štirimi leti je v Londonu pri svojih štiridesetih »stari olimpijski maček« Iztok Čop ravno tako sklenil svojo kariero s srebrom. Le v malo drugačnem čolnu.

Z naslovom olimpijskega podprvaka v razredu finn je Vasilij Žbogar postal četrti Slovenec, ki se lahko pohvali s tremi olimpijskimi medaljami. Leta 2004 je v razredu laser osvojil bron, v Pekingju leta 2008 v istem razredu pa še srebro. Ravno toliko medalj imajo še veslač Luka Špik, strelec Rajmond Debevec in telovadec Miro Cerar. Več kolajn pa sta zbrala Iztok čop (4) in Leon Štukelj (6).

Vasilij je sklenil komplet slovenskih medalj. Na zadnji tekmovalni dan jadrincev, v regati za medalje je predse spustil le Američana **Caleba Painea** in že prej okronanega prvaka britanca **Gilesa Scotta**. Kot tretji je prečkal ciljno bojo, vendar mu je število točk zagotavljalo drugo mesto, saj je taktično zelo dobro odvozil prejšnje regate in ohranjal visoko pozicijo na lestvici. Našega zastavonošo so z obale, na mivki plaže Marini de Gloria, spodbujali navijači, ostali slovenski športniki, ki so svoje nastope že zaključili ter njegova ekipa, trener **Trevor Millar** in brat **Jure Žbogar**.

Na nastope pa se v Riu pripravljajo paraolimpijci. Slovenci imamo tudi tu močno ekipo. Medtem pa se v mlajših kategorijah kujejo mlada telesa in mlade zmagovalne duše. Njihovi uspehi so medijsko zapostavljeni, vendar je ključnega pomena, da že sedaj trenirajo ter tekmujejo in ustvarjajo temelje za svoje bodoče olimpijske medalje.

Rebeka Babič

Foto: Vesna Stergar

POT V NEZNANO

Odločila sem z vami podeliti moje prelepo doživetje.

V avgustu sva moj Ogi in jaz sva praznovala 43. obletnico poroke, ki smo jo vsi skupaj najprej proslavili doma.

Samo za naju pa sem pripravila presenečenje, v agenciji PUT U NEPOZNATO sem rezervirala vikend potovanje v neznano.

Zelo sva bila radovedna kam bomo šli. Vikend se je začel 27. avgusta na avtobusni postaji v Splitu. V avtobusu nas je bilo 50, nihče ni vedel kam nas pot vodi.

Vodič je molčal kot riba.

Na avtocesti je bila, na razpotju v Istro ali v notranjost, atmosfera že precej užrjena.

Ko je voznik zavil proti kontinentu, smo bili vsi zadovoljni, seveda, saj morje imamo tudi v Splitu.

V Zagrebu smo si ogledali Muzej starih vozil (toplo priporočam ogled), potem so nas peljali na železniško postajo, a mi še vedno nismo vedeli kam gremo ?).

Ko smo stopili v vagon vlaka, je vodič slovesno najavil, da gremo v Koprivnico na Renesančni festival, kjer je bila glavna tema srednjeveška glasba, ki jo bo izvajal nemški **Hard medieval band Furunkulus**.

Zelo sem bila srečna, saj še nikoli nesem bila v Koprivnici.

V večernih urah smo obiskali festival, ki nam je na razne načine poskušal prikazati življenje v srednjem veku. Tu smo lahko videli:

Največji srednjeveški prodajni sejem obrtnikov, trgovcev, alkimistov v tem delu Evrope.

Najbogatejšo ponudbo srednjeveških jedi in pijač; pečenega vola, zajca, jedi iz kopriv, pivo iz koprive..

Življenje v srednjeveških viteških taborih.

Življenje gobavcev.

Nastope mušketirjev, žonglerjev, borbe z meči, loki in puščicami, borbe z buzdovani, streljanje iz topov in dr.

Nastope srednjeveških viteških skupin iz naše dežele, Italije, Slovaške, Češke, Poljske, Nemčije, Avstrije, Madžarske, BIH. Tu so seveda bili tudi naši fantje s Klisa in iz Šibenika.

Program je bil prebogati, poskusili smo jedi iz ajde, koprive, popili pivo iz koprive, jedli slaščice iz te dobe, poslušali glasbo in ob baklah plesali dolgo v noč.

Naslednji dan smo še podnevi obiskali festival, muzej v Koprivnici, ob vrnitvi v Split pa smo se ustavili na kmečkem turizmu v Moslavini, v kraju Šumečani, na gostinstvu Kezele. Kosila, ki smo ga bili tam deležni, vam enostavno ne morem opisati, to morati videti in poskusiti. Postreženo je bilo na švedski mizi, na kateri ni manjkalo niti ptičjega mleka.

V večernih urah smo se navdušeni nad lepim vikendom vrnili v Split.

Liljana Mužinić

Dogodek pietetne narave

Putinov obisk v Sloveniji

Slovenijo je letos tretjič obiskal Vladimir Putin. Prvič se je leta 2001 na Brdu pri Kranju srečal s takratnim ameriškim predsednikom Georgeom W. Bushem, deset let pozneje, v času predsedovanja ruski vladi, pa je bil v Sloveniji na uradnem obisku.

Kot so poudarili v uradu predsednika republike Boruta Pahorja, je bil tokratni obisk pietetne in ne politične narave.

Povzela V.H.

Ležati kot morje. Plesati kot oblak. Igrati kot ogenj, voda in zrak.

Luka Šulić tvori s Stjepanom Hauserjem 2Cellos in že pet let živi svoje sanje. Je slovenski ambasador, virtuoz, ki ve, da glasba ne pozna meja. Profesionalen in zabaven je. Zavetje ima še vedno v Mariboru, kjer živijo njegovi starši. Oče je violončelist v Operi SNG Maribor in

simfoničnem orkestru, mama profesorica glasbe, sestra uspešna mlada violinistka, brat Andrija je v glasbenem svetu že od nekdaj. Kakšno zaledje! Tu bi si rad enkrat ustvaril tudi svoj dom.

Violončelo je kot ženska

• **Od nekdaj je bila - v (pre)majhnem stanovanju za pet - tudi muzika. Kdaj pa se je zgodila tista prava ljubezen?**

Že v samem začetku, pri petih letih, ko sem začel pri Vladimirju Kovačiču v glasbeni šoli. On mi je dal toplino, ljubezen do glasbe mi je vsadil, bil je širok človek, pisatelj, alpinist. Vzel je ženo in tri majhne otroke in šel za nekaj let živeti v Peru. Avanturist. Doma sem imel pravo podporo, vse so žrtvovali zame, za sestro, brata, ki je sicer nato ubral drugo pot. Ni jim bilo pomembno, da bi imeli dober avto, pomembno jim je bilo, da imajo otroci dobro šolanje in dobrega profesorja. Vozili so me v Zagreb, Varaždin, bil sem star dvanajst let. Pa nismo bili privatniki. Upam, da bom tudi sam takšen oče, kot so bili moji starši.

• **Kakšen je trenutek, ko vzamete v roke violončelo, ko ste sami s seboj in glasbili? Imate kak poseben ritual, lep odnos do instrumentov?**

Violončelo je kot človeško bitje, že obliko ima tako kot ženska. Do njega imam tak odnos kot do človeka. To je tako lep instrument, najbližji ljudskemu glasu, je lahko speven, melanholičen, emocionalen, lahko pa je tudi agresiven, močan. Imam rutino, seveda, vadim vsakodnevno. Ker zdaj samo potujemo in je koncertov veliko, si pred vsakim vzamem dve uri zase in se uigram.

Nekaj za dušo

• **Aprila sta končala ameriško turnejo in objavila novo priredbo Whole Lotta Love vs. Beethoven 5th Symphony. Kako je bilo, ko sta pesem prvič odigrala v živo? Zmešala sta Beethovno peto**

simfonijo skupaj s pesmijo, ki jo v originalu igra skupina Led Zeppelin. Možnosti violončela so - neskončne?

Ja, vedno skušava narediti nekaj originalnega, kar še ni nihče, želiva presenetiti, šokirati publiko, narediti priredbo, ki bo združila nekaj, kar si ljudje niti ne predstavljajo, da se sploh da. Na primer že omenjenega Beethovna in Led Zeppelin, pri Thunderstracku Vivaldija in AC/DC, pri Wake me up baročno glasbo z elektronsko, pri pesmi Trooper Iron Maiden in Rossinija. Nisva pa vezana zgolj na to. Odprta sva za vse, tudi za klasiko, to so naše korenine. Karkoli nama pač pade na misel. Univerzalna sva.

• **Po 43 razprodanih koncertih v ZDA sta jubilej maja zaznamovala pred več kot dvanajst tisoč obiskovalci arene v Veroni, kjer so nastop posneli kar s tridesetimi kamerami. Vse detajle so hoteli. Turneja se je nadaljevala. V Zagrebu je bilo petdeset tisoč ljudi. Domača publika. Moral je biti poseben občutek, ko sta Zagreb dvignila na noge.**

Ne spomnim se, da bi bilo kdaj v Zagrebu toliko ljudi na koncertu. Po vojni je bil velik koncert Prljavega kazališta in spomnim se, da so vsi govorili, koliko ljudi je bilo. Zdaj pa bodo vsi govorili o 2Cellos, ki bo postal simbol velikega koncerta (smeh). Mi je vseeno, če igram pred stotimi ali 50-tisočimi, osebna odgovornost je enaka. Je pa seveda spektakel velik stres in napor. Ob sebi imava prave ljudi za vse skupaj.

Vračanje h koreninam

• **V Ljubljano prihajata aprila prihodnje leto, karte prodajajo že dober teden. Deset mesecev prej? Ljubljanski koncert bo sicer, poleg beograjskega, edina postaja priljubljenega dueta v naši regiji v letu 2017. To bo vajin prvi arenški šov v Sloveniji.**

Premierno bosta novi, četrti studijski album, ki sta ga posnela z londonskim simfoničnim orkestrom, predstavila v Stožicah.

Londonski simfonični orkester je eden najboljših na svetu, če ne najboljši. Za snemanje sva si izposodila tudi dva vrhunska instrumenta, Stradivarijevo čelo in Amatijevo iz leta 1616. Jaz sem imel amatija zaradi zvoka, Stjepan stradivarija zaradi prestiža (smeh). Odlično vse zveni in vesela sva tega. Posneli smo največje in najlepše filmske teme, ki so bile kadarkoli napisane. Konec leta bomo s sydneyjskimi simfoniki

snemali koncert, ki bo repertoar albuma, posnetek pa njegova promocija. Album bo izšel februarja. Res prvič sploh delamo koncept za album, prve tri smo ustvarili na horuk. Dajali smo single na youtube in potem je nekaj nastalo. Zdi se mi, da bi bil album lahko uspešen, saj gre za najlepše melodije, najboljše instrumente, orkester in najboljše čeliste (smeh). Ne vem, kaj bi lahko šlo narobe.

• **Več ko je strun potrganih, bolj sta ... ?**

... napaljena. Kot da imava že vsega dovolj. To je pač del načina, na katerega igrava. Sva le dva in ves čas na odru. Pa bobnar Dušan tudi, ta da šovu še več.

• **Prav vedenje o tem, kaj hočeta, vaju je odlikovalo. Nista enodnevna, tudi dvodnevna ne, kot so vama mnogi rekli pri nas.**

Vsak žanr ima dobro in slabo glasbo. V popu je veliko dobre glasbe in tudi slabe. V rocku prav tako. V klasiki tudi. Klasičarji mislijo, da je že samo zato, ker je glasba klasična, najboljša in najbolj kakovostna. Pa

je toliko dobrih del. Iz vsega vzamemo najboljše. In uživamo.

• **Kje se s Stjepanom vidita čez deset let? Bosta še kar naprej na nonstop turneji?**

Zdaj sva malce zmanjšala številko, ker nama ni treba več vsepovsod letati. Izbirava najboljše koncerte, najboljše ponudbe in si uravnavava življenje. Največji izziv bo najti ravnovesje med kariero in družinskim življenjem. Dal bom vse od sebe. Problem je, ker sva dva in sva različna. Mene veselijo še druge stvari v življenju, Stjepan pa bi šel do konca. Upam, da se bova zmenila (smeh). Glavno je, da slediš svojemu srcu.

Iz intervjuja PETRE ZEMLJIČ, VEČER, NEDELJA, 31. JULIJ 2016

Priredila V.H.

Podelitev spličeval in pohval ob zaključku šolskega leta

Moji učiteljci

Naša učiteljica Vera
je mila, draga.
Vsi jo imamo radi
in tudi s slovenščino se z
njo družimo radi.

Beseda hvala zadosti ni
za vso dobroto,
ki v njej leži.
Ona je moja druga mami,
z njo na svetu žalost
nikoli ne bi bila z nami.

Leona Vukas

V Ljubljani ob dnevu državnosti

Odhod v Slovenijo je bil zelo zanimiv.

Posebej je bil zanimiv obisk Predsedniške palače, kjer nas je v sprejemni dvorani s prelepimi velikimi lestenci vse pozdravil predsednik Borut Pahor. Rekel je, da je zelo hvaležen in vesel, da se je srečal z nami. Potem sem mu pristopila in mu povedala, da smo tudi mi zelo veseli in počaščeni, da smo lahko tukaj na rojstni dan naše druge domovine ter da upamo, da bo kdaj prišel k nam v Split. Dala sem mu dar Mesta Splita in mapo z risbami, ki smo jih narisali pri pouku slovenščine. Naslednjič smo ga videli, ko je vstopil v dvorano, kjer smo peli himno.

Bilo je malo naporno, toda zelo zanimivo. Ko se je vse končalo, smo se pozdravili in odšli do centra Ljubljane. Najlepše je bilo, ko smo gledali ognjemet.

Yasmine Doršner
učenka pouka slovenščine

Nepozaben obisk v Ljubljani

Iz Splita smo krenili rano zjutraj s kombijem. Vožnja je bila ugodna. Ko smo prišli v Ljubljano, smo malo iskali naš hostel, ali smo se znašli in se končno v hostelu Vesela malo odpočili. Soba še ni bila pripravljena, pa smo stvari pustili na recepciji in se seveda vsi

hitro poskušali spojiti na Wi-Fi mrežo, da se javimo svojim. Kar kmalu smo se napotili proti zgradbi Slovenskega parlamenta, tam smo se v posebnem prostoru okrepčali, pustili svoje torbice in odšli na vaje, skupaj z Madžari, Italijani in Avstrijci. Po vaji smo odšli do Predsedniške palače, kjer smo spoznali slovenskega predsednika Boruta Pahorja. Pozdravil nas je in počastil s sladoledom, a Yasmine mu je dala naše darilo in rekla pozdravne besede. Potem smo se vrnili v stavbo Državnega zbora, kjer nas je sprejel predsednik dr. Milan Brglez. Jaz sem mu izročila darilo in mu takole povedala:

Spoštovani in dragi predsednik Državnega zbora

Zelo smo srečni in počaščeni, da se imamo ob rojstnem dnevu naše druge domovine Slovenije

priložnost srečati z vami. Smo otroci – Kekci z Slovenskega kulturnega društva Triglav Split, kjer obiskujemo pouk slovenščine. Prinašamo vam morski pozdrav iz srca Dalmacije, čestitke vseh Slovencev, ki so pristali v mirni luki pod Marjanom.

Čestitkam se pridružuje tudi Mesto Split, kjer srečno živimo, se učimo, se ukvarjamo s športom in v vročih poletnih dneh sprejemamo drage goste, turiste, Slovence.

V njihovi restavraciji smo pojedli kosilo. Potem pa zopet generalna vaja, na kateri nam je predstavljen celoten program. Velikokrat smo ponavljali, zares do popolnosti. Prišel je čas svečane proslave. V dvorano DZ so prišli: predsednik Borut Pahor, predsednik vlade dr. Miro Cerar, predsednik DZ dr. Marjan Brglez ter mnogi eminentni gosti. A mi smo ponosno zapeli Zdravljico- slovensko himno. Slovesni govor je imel predsednik DZ. Potem smo nastopili mladi iz zamejstva. Naša Lori in Marin sta povedala kako dedek ne zna pripovedovati pravljic in prav vse prisotne nasmejala.

Utrujeni smo se vrnili v hostel, končno v našo rumeno sobo. Yasmine, Paula, Marin, Lori, Jakov in teta Vera so odšli na večerni sprehod po Ljubljani, jaz in Jerko pa sva bila preveč utrujena in sva ostala v sobi. Ko so se vrnili, smo po majhni razigranosti, utrujeni od poti in razburljivih trenutkov zaspali. Zjutraj smo po zajtrku krenili proti domu.

Vrnili smo se zadovoljni, srečni i polni nepozabnih vtisov.

Leona Vukas

učenka pouka slovenščine

Slovenščina ob modrozeleni Soči

Dnevi v poletni šoli slovenskega jezika v Tolminu so bili nekaj neverjetnega. Bilo je izvrstno. Vsaki dan smo imeli pouk, kjer smo se naučili zelo veliko slovenščine. Velikokrat smo šli na reko Sočo, ki je bila

zelo mrzla. Bili smo na raftingu in se noro zabavali. Dvakrat smo imeli filmski večer. Gledali smo »Gremo mi po svoje«, ki je bil super film. Šli smo v jamo in v Tolminska korita. Imeli smo delavnice, kjer smo izdelali zapestnice iz vrvi. Najbolj všeč mi je bil ples, pa obisk psov iz Slovenske agencije psov za pomoč ljudem. Z njimi smo se igrali in jih hranili. Prišli so tudi padalci in še neko društvo za reševanje ljudi, ki so se izgubili ali padli v jamo. Pokazali so nam svojo opremo in nekaj slik z njihovih akcij reševanj. Nekega večera smo ob ognju prepevali slovenske pesmi. Toliko tega smo se naučili o Sloveniji v teh 15 dneh, pa si močno želim naslednje leto zopet na Sočo in v Tolmin.

Leona Vukas

**Petelinček je zgodaj
vstal, kikiriki...**

'K me glav'ca boli...

**V nedeljo popoldan
pod lipco...**

**Res lušno je tu pri
vas....**

**Pobič sem star šele
18 let...**

**Šumijo gozdovi
domači...**

**Micka Janeza drži,
ker se veterčka
boji...**

Sijaj, sijaj sončece...

**Mi se imamo radi,
radi, radi, radi....**

**Jaz sem si pa nekaj
zmislu, zmislu...**

**Tamara, koga si
"nočas" sanjala?...**